

Ady Endre

Vér és arany

Mercator
Stúdió

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 978-963-607-599-6

Mercator Stúdió, 2009

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó

2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu

Tel/Fax: 06-26-301-549

Mobil: 06-30-305-9489

e-mail: peteryk@axelero.hu

Ady Endre

Vér és arany

(1907)

TARTALOM

VÉR ÉS ARANY – 1907	7	HEPEHUPÁS, VÉN	
A HALÁL ROKONA	8	SZILÁGYBAN	22
AZ ANYÁM ÉS ÉN	8	GÉMEK AZ OLIMPUSZ ALATT	22
NÓTA A HALOTT SZÜZRŐL	9	GYÁVA BARLA DIÁK	23
PÁRISBAN JÁRT AZ ŐSZ	9	FÖLSZÁLLOTT A PÁVA	24
EGY ISMERŐS KISFIÚ	10	MÁTYÁS BOLOND DIÁKJA	24
A HOTEL-SZOBÁK LAKÓJA	10	MEGÁRADT A TISZA	25
A PERCEK ARATÓJA	10	A MAGYAR MESSIÁSOK	25
ELILLANT ÉVEK		EGY CSÚF RONTÁS	25
SZŐLŐHEGYÉN	11	SZENT MARGIT LEGENDÁJA	26
KÖZEL A TEMETŐHÖZ	11	A BEFALAZOTT DIÁK	27
A HALÁL ROKONA	12	PÁRIS, AZ ÉN BAKONYOM	27
A KÖDBE-FÜLT HAJÓK	13	EGY JÖVŐ KÖLTŐ	28
HALÁL A SÍNEKEN	13	DÉLIBÁB-ŐSÖM KÖD-	
A NAGY ÁLOM	14	VÁROSBAN	28
A RÉG-HALOTTAK		ÉN NEM VAGYOK MAGYAR?	29
PUSZTÁJÁN	14	A DUNA VALLOMÁSA	29
A FIAIM SORSA	15	AZ ŐS KAJÁN	32
A PLATÁN-FA ÁLMA	15	AZ AVAR-DOB KINCSE	32
SÍRNI, SÍRNI, SÍRNI	16	ÖZVEGY LEGÉNYEK TÁNCA	32
AZ ŐSZI LÁRMA	17	JÓ CSÖND-HERCEG ELŐTT	33
MEGCSÓKOLOM CSÓK-		A HALÁL-ÁROK TITKA	33
KISASSZONYT	17	SÖTÉT VIZEK PARTJÁN	34
A HALÁL AUTOMOBILJÁN	17	MOSTOHÁIM A BETŪBEN	35
HÁROM ŐSZI KÖNNYCSEPP	18	AKIK MINDIG ELKÉSNEK	35
AZ ÉN KOPORSÓ-PARIPÁM	18	A NYÁRI DÉLUTÁNOK	36
A FEKETE ZONGORA	19	SÁRBA VESZETT HÓ	36
A MAGYAR MESSIÁSOK	20	RÓZSALIGET A PUSZTÁN	37
BESZÉLGETÉS EGY		AZ ŐS KAJÁN	37
SZEKFŰVEL	20	ÁLOM ÁLOM HELYETT	39
HAZAVÁGYÁS NAPFÉNY-		AZ ÁHÍTOTT CSÖMÖR	40
ORSZÁGBÓL	21		
MENEKÜLJ, MENEKÜLJ			
INNEN	21		

CSENG AZ ÉLET	41	VALAMIKOR LÁNYOM	
VÁRÁS A TAVASZ- KUNYHÓBAN	41	VOLTÁL	62
BOLYONGÁS AZUR- ORSZÁGBAN	42	KÉT HAJDANI SZERETŐK	62
A KARÁCSONY FÉRFI-ÜNNEP	42	ADD NEKEM A SZEMEIDET	63
AZ ALVÓ CSÓK-PALOTA	43	LÉDÁVAL A BÁLBAN	63
ASSZONYOK A PARTON	43	JÖJJ, LÉDA, MEGÖLELLEK	64
MI URUNK: A PÉNZ	45	NEM MEHETEK HOZZÁD	64
SÍRÁS AZ ÉLET-FA ALATT	45	LÉDA A KERTBEN	65
ÜLÖK AZ ASZTAL-TRÓNON	45	SZENT JÚNIUS HÍVÁSA	65
A NAGY PÉNZTÁRNOK	46	BIHAR VEZÉR FÖLDJÉN	66
ÖRÖM-VÁROS VOLT A HAZÁM	47	EGYEDÜL A TENGERREL	66
LÁZÁR A PALOTA ELŐTT	47	FEKETE HOLD ÉJSZAKÁJÁN	67
A GAZDAGSÁG ÁLMA	49	MÁRIA ÉS VERONIKA	69
JÚDÁS ÉS JÉZUS	50	A LÉDA ARANY-SZOBRA	69
CSAK EGY PERC	50	A SZEMEMET CSÓKOLD	70
HAVASOK ÉS RIVIÉRA	51	BÖLCS MARUN MESÉJE	70
UZSORÁS KHIRON KERTJE	52	A HOLNAP ELÉBE	72
PÉNZ A REMETESÉGBEN	52	HAZAMEGYEK A FALUMBA	72
VÉR ÉS ARANY	53	ÍGY SZÓLNA A SZÓM	72
MI URUNK: A PÉNZ	53	DALOK TÜZES SZEKERÉN	73
FUTÁS A GOND ELŐL	54	KI AD TÖBBET ÉRTE?	74
A ZOZÓ LEVELE	55	MARADHATSZ ÉS	
PÉNZ ÉS KARNEVÁL	56	SZERETHETSZ	74
DÚS LOVAG NÁSZÁ	56	AZ ÉN KÉT ASSZONYOM	75
A NÉMA MADARAK	56	AZ ELBOCSÁJTOTT LÉGIÓ	75
THAISZOK TAVASZI ÜNNEPE	57	AHOL ÁRGYILUS ALSZIK	76
MAMMON-SZERZETES ZSOLTÁRA	58	AKIKNEK DAJKÁJA VAGYOK	76
A LÉDA ARANY-SZOBRA	60	ÉNEK A VISZTULÁN	76
CSOLNAK A HOLT- TENGEREN	60	VÍG ÚRFIAK BORA	77
ABSOLON BOLDOG	60	A BÉLYEGES SEREG	78
SZÉGYENE	60	PAP VAGYOK ÉN	79
KERESZTTTEL HAGYLAZK ITT	61	AGG NÉRÓ HALÁLA	79
ÖRÖK HARC ÉS NÁSZ	61	ÁLOM EGY MÉHESRŐL	80
		A NAGY KÉZ TÖRVÉNYE	81
		EGY JÖVENDŐ KARÁCSONY	82
		AZ ÉN SÍRÁSOM	82
		A HOLNAP ELÉBE	83

HA A SZEMEM LEFOGTÁK	83
AZ ÉRTŐL AZ OCEÁNIG	84

VÉR ÉS ARANY – 1907

A HALÁL ROKONA

AZ ANYÁM ÉS ÉN

Sötét haja szikrákat szórt,
Dió-szeme lángban égett,
Csípője ringott, a büszke
Kreol-arca vakított.

Szeme, vágya, eper-ajka,
Szíve, csókja mindig könnyes.
Ilyen volt a legszebb asszony,
Az én fiatal anyám.

Csak azért volt ő olyan szép,
Hogy ő engem megteremjen,
Hogy ő engem megfogadjon
S aztán jöjjön a pokol.

Bizarr kontyán ült az átok.
Ez az asszony csak azért jött,
Hogy szülje a legbizarabb,
A legszomorubb fiút.

Ő szülje az átok sarját
Erre a bús, magyar földre,
Az új hangú tehetetlent,
Pacsirta-álcás sirályt.

Fénye sincs ma a szemének,
Feketéje a hajának,
Töpörödött, béna asszony
Az én édes jó anyám.

Én kergettem a vénségbe:
Nem jár tőle olyan távol
Senki, mint torz-életével
Az ő szomorú fia.

NÓTA A HALOTT SZÚZRŐL

Athénben kikeletkor,
Hajnal-órán, a réten
(Ihaj, evoé, Tavasz)
Halott szüzet találtak.

Szép volt még, mintha élne,
Kemény mellén virágok.
(Ihaj, evoé, Tavasz)
Igy kell szépen meghalni.

Egy kószáló poéta
Arra vetődött éppen
(Ihaj, evoé, Tavasz)
S faragta ezt a verset:

»Elszeretted előlem
Ezt a szép ismeretlent,
(Ihaj, evoé, Tavasz)
Jól tetted, hogy megölted.«

PÁRISBAN JÁRT AZ ŐSZ

Párisba tegnap beszökött az Ősz.
Szent Mihály útján suhant nesztelen,
Kánikulában, halk lombok alatt
S találkozott velem.

Ballagtam éppen a Szajna felé
S égtek lelkebben kis rőzse-dalok:
Füstösek, furcsák, búsak, bíborak,
Arról, hogy meghalok.

Elért az Ősz és súgott valamit,
Szent Mihály útja beleremegett,
Züm, züm: röpködtek végig az uton
Tréfás falevelek.

Egy perc: a Nyár meg sem hőkölt belé
S Párisból az Ősz kacagva szaladt.
Itt járt, s hogy itt járt, én tudom csupán
Nyögő lombok alatt.

EGY ISMERŐS KISFIÚ

Az a kisfiú jár el hozzám
Mostanában, nevetve, holtan,
Aki voltam.

Édes kölyök: beteg, merengő,
Körüllengi s babrálja lágyan
Szegény ágyam.

Vénülő arcom nézi, nézi
Csodálva s könnyét ejti egyre
A szememre.

S én gyermekként ébredek sírva
Százszor is egy babonás éjen,
Úgy, mint régen.

A HOTEL-SZOBÁK LAKÓJA

Öreg legény, boldog legény, hajh,
Nem sujtja soha Tűzhely-bánat:
Egyedül él és sorra lakja
Olcsón a kis hotel-szobákat.
Öreg legény, boldog legény, hajh,
Magtalanul, bölcsen, keserűen.

Öreg legény, boldog legény, hajh,
Egy szép napon ha összeestem,
Nem lesz kázus. Pincér jelenti
Itt, vagy Svájcban, vagy Budapesten:
Öreg legény, boldog legény, hajh,
Harminchat szám, harmadik emelet.

(Páris)

A PERCEK ARATÓJA

Nem zaklatnak már a régi miértek.
Nem kérdezek már: készek a válaszok.
Miért az élet, miért a viadal?
A fene bánja.

Nyilván akarja valami vak átok.
Nagy alázattal hajtom le a fejem.
Görgessen a perc, az ő dolga bizony,
Merre, mivégre.

Csak néha-néha torzul el az arcom.
Sokallom: mégis sok az én nyavalyám.
(Ejh, mégis, mégis aratok valamit:
Hullnak a percek.)

ELILLANT ÉVEK SZŐLŐHEGYÉN

Tort ülök az elillant évek
Szőlőhegyén s vidáman buggyan
Torkomon a szüreti ének.

Ónos, csapó esőben ázom
S vörös-kék szőlőlevelekkel
Hajló fejem megkoronázom.

Nézem a tépett venyigéket,
Hajtogatom részeg korsómat
S lassan, göggel magasra lépek.

A csúcson majd talán megállok,
Földhöz vágom a boros-korsót
S vidám jóéjszakát kívánok.

KÖZEL A TEMETŐHÖZ

Egy ablaka lesz a szobámnak
És arcomon ezer redő
S száz lépésre a temető.

Kis temető a falu alján,
Olyan szelíd s mégis merész:
Holdas éjen szemembe néz.

Hajnalig bámulunk egymásra
S olykor a lelkem is remeg:
Jaj, a temető közeleg.

Engem is visznek titkos szárnyak
S már azt sem tudom, hogy vagyok,
Hogy élek-e? S a Hold ragyog.

Alszik a falu, én virrasztok,
Nézem, nézem a temetőt:
Itt van az ablakom előtt.

Síró, rettegő félálomban
Ezerszer is megkérdem én:
Én szállok, vagy ő jön felém?

A HALÁL ROKONA

Én a Halál rokona vagyok,
Szeretem a tűnő szerelmet,
Szeretem megcsókolni azt,
Aki elmegy.

Szeretem a beteg rózsákat,
Hervadva ha vágynak, a nőket,
A sugaras, a bánatos
Ősz-időket.

Szeretem a szomorú órák
Kisértetes, intő hívását,
A nagy Halál, a szent Halál
Játszi mását.

Szeretem az elutazókat,
Sírokat és fölébredőket,
S dér-esős, hideg hajnalon
A mezőket.

Szeretem a fáradt lemondást,
Könnyetlen sírást és a békét,
Bölcsek, poéták, betegek
Menedékét.

Szeretem azt, aki csalódott,
Aki rokkant, aki megállott,
Aki nem hisz, aki borús:
A világot.

Én a Halál rokona vagyok,
Szeretem a tűnő szerelmet,
Szeretem megcsókolni azt,
Aki elmegy.

A KÖDBE-FÚLT HAJÓK

Piros hajók kék Oceánon,
Öröm-zászlós, boldog vándorok,
Szép vitorlások, merre futtok?
Urak, urak: belső, bús örömök,
Halk mámorok.

Piros hajók, hé, hova mentek?
Öldökötökön egy néma áll,
Jeleket ad, tapsol, kormányoz.
Boldog tenger kedves hajósa ő:
A víg Halál.

Piros hajón vidám kormányos,
Hahó, nem mehetnék veletek?
Szeretek a Semmibe szállni,
Minden szépet, vakot, halálosat
Úgy szeretek.

Piros hajón, kék Oceánon
Borítsanak be sárga ködök,
Röpítsen a néma kormányos
S túlköljenek a ködbe-fúlt hajók,
Az örömök.

HALÁL A SÍNEKEN

Fáradt karokkal és kesergőn
Hideg síneket szoritok
S várom alkonyban a halált
Bábel alatt, rőt, őszi erdőn.

Nem ölelek többé, elég volt.
Nem ölelt vissza, eldobott
Az Élet: én szerelmesem
S dért sírt reám mindig az égbolt.

Élet, Élet: utcák leánya,
Elfonnyadt árván a karom.
Vége. Síneket ölelek
S jön a halálgép muzsikálva.

Már szállnak rám a tüzes pernyék.
Dübörög Babel szekere
S ifjultan reszket a karom,
Már ölelnék, újra ölelnék.

Élet, Élet. S jön rám-zúdultan
Magtalan álmok bús raja,
Jönnek a nagy vágy-keselyűk,
Jön, jön fekete szárnyu multam.

S megölellek még egyszer, Élet,
Utolsót lendül a karom
S úgy fonódik be görcsösen
Küllőibe a szent keréknek.

A NAGY ÁLOM

Megálljatok, kínok, sebek,
Ne siessetek.
Meghalok én szépen, szabállyal,
De beszédem van a Halállal.

Akaram tudni, mit hozott
A szent átkozott?
Mint gyermekségem idejében,
Elalszom-e, nyugodtan, szépen?

A kis álom engem nevet,
Kerül és nem szeret.
Szép, nagy, komoly, altatlan álom,
Jó barát legyen a halálom.

A RÉG-HALOTTAK PUSZTÁJÁN

Napverte pusztán, lila ég alatt
Lángol a vörhenyes homok.
Egy óriás, tüzes kemence

A puszta. És én loholok.
És én loholok, loholok.

Forró haragját egyre ontja rám
Piros, dagadt arccal a nap.
Perzselt lábam agyamig lüktet,
Megállnék. »Siess. Nem szabad,
Siess. Nem szabad, nem szabad.«

Ez a puszta: a rég-halottaké
S készek a hús ravatalok.
Jaj annak, jaj, aki megtudja,
Hogy halott. Hogy már rég halott.
Hogy már rég halott, rég halott.

A FIAIM SORSA

Úgy kötöm meg a szívemet is,
Miként strófákkal kötöm meg a dalt:
Keresem és kerülöm a vihart.

Utált béklyókért esdve futok,
Gyűlölöm és megáldom az eszem,
De ha feledni kell, emlékezem.

Faképnél hagynám százszor magam.
Mindig örültem szépet akarok
S gyáva kutyaként a vágyba halok.

Fiaim: álmok, örületek,
Apátok hú, jóságos: a Halál,
De meggyilkol anyátok: a Szabály.

A PLATÁN-FA ÁLMA

A Nap huga, zöld szemű lány,
(Kit imádnak álom-vitézek)
Megszánt egy holdas éjjelen
És megigézett.

Két lábam elhült s szétbomlott
Gyökerekként a mélybe szállva

S itt állok a fehér mezőn,
Mint árva platán-fa.

Girhes, szomorú derekam
Szökkenve büszke lombot ontott,
Lombom a felhőket veri
S elhagytak a gondok.

Állok: várom a Nap hugát
Némán a nagy éji mezőben
S koronámról hull a levél
Zörgőn, búsan, rőten.

SÍRNI, SÍRNI, SÍRNI

Várni, ha éjfélt üt az óra,
Egy közeledő koporsóra.

Nem kérdezni, hogy kit temetnek,
Csengettyűzni a gyász-menetnek.

Ezüst sátrak, fekete leplek
Alatt lóbálni egy keresztet.

Állni gyászban, súlyos ezüstben,
Fuldokolni a fáklyafüstben.

Zörgő árnyakkal harcra kelni,
Fojtott zsolozsmát énekelni.

Hallgatni orgonák bűgását,
Síri harangok mély zúgását.

Lépni mély, tárt sírokon által
Komor pappal, néma szolgálkkal.

Remegve, bújva, lesve, lopva
Nézni egy idegen halottra.

Fázni holdas, babonás éjen
Tömjén-árban, lihegve mélyen.

Tagadni multat, mellet verve,
Mebabonázva, térdepelve.

Megbánni mindent. Törve, gyónva
Borulni rá egy koporsóra.

Testamentumot, szörnyüt, írni
És sírni, sírni, sírni, sírni.

AZ ŐSZI LÁRMA

Hallottátok már?
Ősszel, amikor kavarog a köd,
Az éjszakában valaki nyöszörög.

Valami dobban.
Valaki minden jajt összelopott,
Valaki korhadt, vén deszkákon kopog.

Egy régi ember.
Míg élt, sohse volt csillag az egén
S most vágyna egy kicsit szétnézni szegény.

MEGCSÓKOLOM CSÓK-KISASSZONYT

Megcsókolom Csók-kisasszonyt,
Ki biztosan finom delnő.
Lehet, hogy csak addig élek;
Megcsókolom Csók-kisasszonyt.

Ez az egy nő érdemes lesz,
Valószínű, hogy nem él még.
Valószínű, nem fog élni.
Ez az egy nő érdemes lesz.

Könnyel mázolólok be arcát,
Szemöldökét vérrel festem,
Sóhajt tűzők a hajába.
Könnyel mázolólok be arcát.

Aztán eredj, Csók-kisasszony,
Mégfizettem minden nőért,
Mégfizettem minden percért.
Aztán eredj, Csók-kisasszony.

A HALÁL AUTOMOBILJÁN

Töff-töff, robogunk
Motólás ördögszekéren,

Zöld gépkocsin,
Éljen az Élet, éljen, éljen.

Töff-töff, csupa kín
E sárgolyó dühös harca,
De fátyolos
Az én arcom s a Léda arca.

Töff-töff, a Halál
Kacag. Érzi a mi hültünk.
Csúf az Élet,
Éljen. Mi legalább röptünk.

HÁROM ŐSZI KÖNNYCSEPP

Őszi délben, őszi délben
Óh, be nehéz
Kacagni a leányokra.

Őszi éjben, őszi éjben
Óh, be nehéz
Fölnézni a csillagokra.

Őszi éjben, őszi délben
Óh, be könnyű
Sírva, sírva leborulni.

AZ ÉN KOPORSÓ-PARIPÁM

Éjfélkor jön az álom-fickó,
Kevés szavu, rossz szemü, fürge.
Dobol egy fekete koporsón,
Táncol bolondul a kezein
S röhögve mondja: »Ülj le, ülj le.«

És jön a másik, jön a többi,
Forognak, mint az ördög-orsók.
Csak a szemük néz mindig engem
S akit reszketve lovagolok,
Ezt a titokzatos koporsót.

A bal kezemben véres kantár,
Suhogó ostor van a jobban.

Gyí, gyí, kergetem a koporsót.
A fickó-had zúg, kereng, röhög
S a szívem csak nagy néha dobban.

És tótágast állnak a fickók,
Sötét van és kén-lángok égnek
S adnak, íme, újabb parancsot,
Tréfásat, vigat és iszonyút,
Ezek a kegyetlen legények.

»Kacagj, amíg a hajnal eljön,
Vágtass azzal a táltos-lóval.«
És én kacagva nyargalászok
Vérvevő álm-fickók között
Paripámmal, a koporsóval.

A FEKETE ZONGORA

Bolond hangszer: sír, nyerit és búg.
Fusson, akinek nincs bora,
Ez a fekete zongora.
Vak mestere tépi, cibálja,
Ez az élet melódiája.
Ez a fekete zongora.

Fejem zúgása, szemem könnye,
Tornázó vágyaim tora,
Ez mind, mind: ez a zongora.
Boros, bolond szívemnek vére
Kiömlik az ő ütemére.
Ez a fekete zongora.

A MAGYAR MESSIÁSOK

BESZÉLGETÉS EGY SZEKFŰVEL

Ha a magyar Helikon adta,
Hervatag a hitünk s a szekfünk.
Azért bánatba sohse essünk.
Kicsi virág, szegény virág,
Úgyis eldoblak, beszélgessünk.

Te tudod, hogy én adtam többet.
Fenének kellett, amit adtak
És az se, amit megtagadtak.
Kicsi virág, szegény virág,
Hagyjatok meg úrnak, Magamnak.

Magyar gomb-lyuk virággal is bús,
Rád mégis sokak foga vásott.
Mély, nagy szemem megbabonázott.
Kicsi virág, szegény virág,
Irigyelnek a zabolások.

Míg nem jöttem, koldusok voltak,
Még sírni sem sírhattak szépen.
Én siratom magam s a népem,
Kicsi virág, szegény virág,
De ha megunom, által-lépelem.

Sok keresnivalóm itt úgy sincs,
Az ő Lomnicukon már ültem,
Tátrát és Karsztot átröpültem.
Kicsi virág, szegény virág,
Te tudod, hogy nem lelkesültem.

Én magamért vagyok s magamnak.
Akkor is, hogyha nótát mondok
S elpusztítanak rímek és gondok.
Kicsi virág, szegény virág,
Mért irigyelnek a bolondok?

Drága tudás az én tudásom
S egy szekfű is sok a magyarnak.
Irigy buták üznek, zavarnak.

Kicsi virág, szegény virág,
Hiszen eldoblak. Mit akarnak?

HAZAVÁGYÁS NAPFÉNY-ORSZÁGBÓL

Akkor én majd nem erre járok,
Nem Napfény-országban rogyok össze,
Magyar árok lesz az az árok.

Hajh, Erdélyország határszéle,
Hajh, régi, híres, bús Magyarország,
Jól hal meg ott a lantos-féle.

Volt, amíg élt, országút vadja,
De, ha az erő elfut inából,
Hazafias árok fogadja.

Álomlátó szeme meredten
Bámul a nagy, szürke, magyar égre,
Már nem könnyes s nem félve rebben.

Otthon süti végre magyar nap,
Otthon álmodik Napfény-országról
S kik rácsapnak: hazai varjak.

(Nizza)

MENEKÜLJ, MENEKÜLJ INNEN

Pocsolyás Értől elszakadt legény,
Sorvadva, várva itt tovább ne ülj.
Nem kellenek itt úri álmodók,
Menekülj, menekülj.

Rossz a világ itt: dacos Hunnia
Álmodva vívja a régi csatát.
Veri a Jövőt: balladát akar,
Balladát, balladát.

Homlokod sárgult, lázas a szemed,
Sejtő, beteg és finom a dalod.
És akarod még mindig a babért,
Akarod, akarod?

Dalaid könyvét dobd a tűzbe be,
Sorvadva, várva itt tovább ne ülj:
Pocsolyás Értől elszakadt legény,
Menekülj, menekülj.

HEPEHUPÁS, VÉN SZILÁGYBAN

Hepehupás, vén Szilágyban,
Hét szilvafa árnyékában
Szunnyadt lelkem ezer évet.
Paraszt zsályaként aludt el
S bús krizantém-fürttel ébredt
Hepehupás, vén Szilágyban.

Hepehupás, vén Szilágyban,
Hét szilvafa árnyékában
Várt volna még ezer évet,
Míg Idő jön a csodákra.
Óh, jaj nekem, hogy fölébredt
Hepehupás, vén Szilágyban.

GÉMEK AZ OLIMPUSZ ALATT

Olimpusz alatt gémekek tanyáztak,
Fölríkácsoltak, áztak és fáztak.
Nagy akaratú, lápgázló gémekek,
Ifjak és vének.

Igazi dalra máig se kaptak,
De itt maradtak, de itt maradtak.
Zsombék-lakásu, nagyétű gémekek,
Sánták és vének.

Olimpusz ledőlt, lent sír a sárban
S ti rikácsoltok bőven és bátran.
Kis akaratú, s nagy lábu gémekek,
Ifjan is vének.

Rikácsoljatok s éljetekek bőven,
Hisz még csak most a Nap fölkelőben,
Homály-madarak, tág csőrű gémekek,
Éhesek s vének.

Olimpusz mellett be jó pihenni,
Be jó ó-hangú madárnak lenni.
Nagy merészségű s kis vágyu gémek,
Sánták és vének.

Ti rikácsoltok s pénzt kaptok érte,
Mi belefúlunk bűnbe és vérbe,
Nagyokat lépő, mocsári gémek,
Ügyesek s vének.

Rikácsoljatok bőven és bátran
S vesszünk mi itt a magyar Mocsárban.
Magyar madarak, sár-faló gémek,
Ősek és vének.

Verje meg az Ég minden fajtátok,
Rajtatok ma sem fog még az átok,
Halászó, hízlalt, nagy nyakú gémek,
Sánták és vének.

GYÁVA BARLA DIÁK

Hadverő nem volt Barla diák,
Én jámbor, görögös, kopottas őszám.
Elmaradt Töhötöm seregétől
Ama véres őszön.

Áthágta a Meszest a sereg,
Üszkös falvak küldtek utána átkot
S nem kereste a seregben senki
Kis Barla diákot.

Ő ott maradt a dúlt falvak között.
Virágos kunyhó épült a romokra
S kizöldült a megsebzett vidéknek
Minden véres bokra.

Zúgva nyargalt a hősi sereg
A reszkető, bérces Erdélyen által.
Barla maradt, rótt, szántott, álmódott
Egy kis szláv leánnyal.

FÖLSZÁLLOTT A PÁVA

»Fölszállott a páva a vármegye-házra,
Sok szegény legénynek szabadulására.«

Kényes, büszke pávák, Nap-szédítő tollak,
Hírrel hirdessétek: másképpen lesz holnap.

Másképpen lesz holnap, másképpen lesz végre,
Új arcok, új szemek kacagnak az égre.

Új szelek nyögetik az ős, magyar fákat,
Várjuk már, várjuk az új magyar csodákat.

Vagy bolondok vagyunk s elveszünk egy szálig,
Vagy ez a mi hitünk valóságra válik.

Új lángok, új hitek, új kohók, új szentek,
Vagy vagytok, vagy ismét semmi ködbe mentek.

Vagy láng csap az ódon, vad vármegye-házra,
Vagy itt ül a lelkünk tovább leigázva.

Vagy lesz új értelmük a magyar igéknek,
Vagy marad régiben a bús, magyar élet.

»Fölszállott a páva a vármegye-házra,
Sok szegény legénynek szabadulására.«

MÁTYÁS BOLOND DIÁKJA

»Diák, írd magyar éneket,
Diák, a Földön Dante is élt.«
Kacagott, kacagott a diák.

Latin ütemben szállt a dal,
Nem magyarul, sohse magyarul.
Vergődött, vergődött a diák.

Lelkében Petrarca dalolt
S keltek újféle magyar zenék.
Álmodott, álmodott a diák.

De néha, titkos éjeken
Írt s eltépte, ha magyarul írt.
Zokogott, zokogott a diák.

MEGÁRADT A TISZA

Megáradt a rest, magyar Tisza,
Vize Lajtától Oltig szalad.
Ujjongnak a ludak, a gémek
S azok a rabló, azok az ősi
Griff-madarak.

Ár, szürkeség, víz-gőz, pocsolya
S a nagy magyar Alföld felett
Fészketlenül, kiverve röpdös
Riadt szivekkel egy szép énekű
Madár-sereg.

Sebten kiválik, ím, gögösen
Egy fény-tollú sármány-madár,
Bús dalba kezd. Lenéz az árra.
Föld int Nyugatról s a sármány-madár
Nyugatra száll.

A MAGYAR MESSIÁSOK

Sósabbak itt a könnyek
S a fájdalmak is mások.
Ezerszer Messiások,
A magyar Messiások.

Ezerszer is meghalnak
S üdve nincs a keresztnek,
Mert semmit se tehettek,
Mert semmit se tehettek.

EGY CSÚF RONTÁS

Szűz borzongások, pompás szavak,
Új, nagy látások királyfia volnék
S lelkemen, szép, pogány lelkemen
Egy csúf rontás ül, pusztít, bitorol még.

Jaj, hányszor csupán krisztuskodok
S minden igém kenetesen terül szét.
Jaj, hogy elfut a tollam alól,
Ami igaz, ami esztelenül Szép.

Pedig a szó nekem ópium,
Pogány titkokat szívhatok belőle
S új részegség vagy új gondolat
Nekem nem új: régiek temetője.

Finom, dalos titkokkal tele
A lelkem. S mégse apollói bátor,
Mégse merek. És úgy dalolok,
Mint egy ósdi, telt szájú prédikátor.

Egy urambátyám röpdös körül:
Mult századokból nagy pipafüst-szárnyal:
Egy őszám. Tollamra néz, dohog
S kezemre csap a füstös pipaszárral.

SZENT MARGIT LEGENDÁJA

Vallott nekem a Nyulak-szigete
Regék halk éjén. Ime, a titok:
Királyi atyja klastromba veté
Legendák szűzét, fehér Margitot.

Álom-leány volt: egy fojtott sikoly.
Ájúlva hullt egy durva szó miatt.
S robogtak a királyi udvaron
Hajrázó, vad, bozontos férfiak.

Nyugatról várt sokáig valakit.
Nem vadbajszú, lármás, mokány nagyúr,
Dalos, törékeny, halk fiú legyen,
Asszonyos, kósza, könnyes trubadúr.

Már régen várt s megbénult szive.
Zúgott a vár, prüszkölő kún lovak
Hátán érkeztek hetyke magyarok.
Ő nem jött: egy csöndes álom-lovag.

Ő nem járt a Duna táján soha,
Egy halk dalu és halk csókú legény.
És Jézusnak áldozák Margitot,
Ki ott halt meg a Nyulak-szigetén.

A BEFALAZOTT DIÁK

Valahol, Erdély ősi szögében
Titkos, nagy kőház. Ósdi, mállott.
Alatta mélyen,
Bús boltok alatt süket falak
Őriznek egy diákot.

Század kialszik s új század lobban:
A diák ott vár elfeledten,
Befalazottan.
Lelke babona s árnyak hona,
De ő vár, meg se rebben.

Valami Nagyúr dobta le hajdan.
Tán a várkisasszonyra nézett.
Vagy büszke dalban
Zengett újszerüt vagy keserüt,
Szépet vagy szent-merészet.

Ott vár a diák. (A kőház tornya
Rég leomlott. Okos lakájok
S a sok tivornya
Megölték.) De vár, hogy sír a zár
S hogy fölenged az átok.

S messze, távolban, én érzem, látom:
(Óh, bús babonák vércse-kedve)
Ez az én átkom.
Én várok, lesek, vén könnyeket
Ejtvén egy pergamentre.

PÁRIS, AZ ÉN BAKONYOM

Megállok lihegve: Páris, Páris,
Ember-sűrűs, gigászi vadon.
Pandúr-hada a szájas Dunának
Vághat utánam:
Vár a Szajna s elrejt a Bakony.

Nagy az én bűnöm: a lelke.
Bűnöm, hogy messzelátok és merek,
Hitszegő vagyok Álmos fajából

S máglyára vinne
Egy Irán-szagú, szittya sereg.

Jöhetnek: Páris szivén fekszem,
Rejtve, kábultan és szabadon.
Hunnia új szegénylegényét
Őrzi nevetve
S beszórja virággal a Bakony.

Itt halok meg, nem a Dunánál.
Szemem nem zárják le csúf kezek;
Hív majd a Szajna s egy csöndes éjen
Valami nagy-nagy,
Bús semmiségbe beleveszek.

Vihar sikonghat, haraszt zörrenhet,
Tisza kiönthet magyar sikon:
Engem borít erdők erdője
S halottan is rejt
Hű Bakony-erdőm, nagy Párisom.

EGY JÖVŐ KÖLTŐ

Mikor majd a magyar kertekben
Elfogyott az ember: a rózsa.
Marad egy szent, szomorú legény
S annak lesz még sírnivalója.

Jövő legény, be irigyellek,
Aki nótáját akkor zengi,
Mikor a mi nagy, magyar átkunk
Nem sínyli, hallja senki, senki.

DÉLIBÁB-ŐSÖM KÖD-VÁROSBAN

Fekete, komor árnyát
Láttam a Hortobágyon, az Égen.
Száz tornyú Köd-város előtt
Strázsált vad-kevélyen.

Vész-álmú, gyöngye Isten,
Ki könnyes göggel mered a Napba.

Olyan volt, mint én. Esküszöm:
Atyáimnak atyja.

»Atyám, a cifra ködben,
Megállj.« Ó álmodik. »Megállj.« Esengek
S ő szállt sötéten, álmodón,
Mint csoda-felleg.

Köd-város ingott-ringott.
»Jaj, szétszakad mindjárt ezer rongyra,
Atyám.« Rám néz s lép bátoran
Toronyról toronyra.

ÉN NEM VAGYOK MAGYAR?

Ős Napkelet olyannak álmodta,
Amilyen én vagyok:
Hősnek, borúsna, büszke szertelennek,
Kegyetlennek, de ki elvéri
Egy gondolatot.

Ős Napkelet ilyennek álmodta:
Merésznek, újnak,
Nemes, örök-nagy gyermeknek,
Nap-lelkűnek, szomjasnak, búsitónak,
Nyugtalan vitéznek,
Egy szerencsétlen, igaz isten
Fájdalmas, megpróbált remekének,
Nap fiának, magyarnak.

(S az álmosoknak, piszkosoknak,
Korcsoknak és cifrálkodóknak,
Félig-élőknek, habzó-szájuaknak,
Magyarkodóknak, köd-evőknek,
Svábokból jött magyaroknak
Én nem vagyok magyar?)

A DUNA VALLOMÁSA

Megtudtam, hogy titkokat rejteget
A mi Dunánk, ez a vén róka,
Mikről talán sohase álmódott

Az ősi barlang-tüzek óta
Ez a közönyös Európa.

Megloptam a vén Iszter titkait,
Titkait az árnyas Dunának.
Magyar földön ravasz a vén kujon,
Hisz látott ő búsabb csodákat.
De akkor pletyka-kedve támadt.

Vallott nekem, nem is tudom, mikor:
Tavaszi volt és ő csacska-részeg.
Táncolt, dalolt, kurjongatott, mesélt,
Budapestre fitymálva nézett
S gúnyos nótákat füttyörészett.

Talán Szent Margit híres szigetén
Állott velem részegen szóba.
(Ma is félve kalimpál a szívem
S hajh, már régen késik e nóta.
Ugye, Iszter, vén folyam-róka?)

Nagy-komoly lett akkor a vén Duna.
Torkán hűlt vad, tavaszi kedve.
Olyan volt, mint egy iszákos zseni.
Alig mert nézni a szemembe
S én vallattam keményen, egyre.

»No, vén korhely, láttál egy-két csodát,
Mióta ezt a tájat mossa
Sápadt vized, árnyas, szörnyű vized,
Mely az öreg árnyakat hozza.
Gyónjál nekem, vén falurossza.«

»Mindig ilyen bal volt itt a világ?
Eredendő bűn, lanyha vétek,
Hideglelés, vergődés, könny, aszály?
A Duna-parton sohse éltek
Boldog, erős, kacagó népek?«

S halk mormolással kezdte a mesét
A vén Duna. Igaz az átok,
Mit már sokan sejtünk, óh, mind igaz:
Mióta ő zúgva kivágott,
Boldog népet itt sohse látott.

A Duna-táj bús villámhárító.
Fél-emberek, fél-nemzetecskek
Számára készült szégyen-kaloda.
Ahol a szárnyakat lenyesték
S ahol halottasak az esték.

»Sohse lesz másként, így rendeltetett«,
Mormolta a vén Duna habja.
S boldogtalan kis országok között
Kinyújtózott a vén mihaszna
És elrohant tőlem kacagva.

AZ ŐS KAJÁN

AZ AVAR-DOMB KINCSE

Zengett az Avar-domb
Őszi, csöndes éjeken
Apám kis földjén.
Zengett az Avar-domb,
Nekem zengett, csak nekem.

Vad népe Bajánnak,
Véres fejű avarok
Nekem üzentek:
»Vad népe Bajánnak
Neked kincseket hagyott.«

Zengett az Avar-domb,
Kiszöktem egy hajnalon
Az ősi kincséért.
Zengett az Avar-domb,
Mélyedt, mélyedt a halom.

Vad népe Bajánnak,
Béna lesz már a kezem:
Ások, csak ások.
Vad népe Bajánnak;
Azt a kincset keresem.

ÖZVEGY LEGÉNYEK TÁNCA

Szent György-nap éjén sipitók,
Nyugtalanok a denevérek:
Dohos várak ó termeiben
Táncolnak az özvegy legények.

Bolond és fehér valahány.
Lesik a szent, tavaszi Holdat.
Hopp-Sárit és Áve-Máriát
Váltva és bokázva dalolnak.

Khiméra asszony serege,
Buta valót öldös, ahol jár.
Kereszttel őket szent pap úzi
S bütykös bottal hájhasu polgár.

Szent György-napon három a tánc.
Éjfélkor egy tátongó sírnak
Mélyébe esnek hirtelenül,
Hol rózsák és asszonyok nyílnak.

Huhog lármájuk messzire,
Viszik a hírt gyors inu kémek:
»Hahó, a tisztelt romok között
Dőzsölnek az özvegy legények.«

S egy rózsát tép le mindegyik.
Egy sóhajt hörg, mert jön a Hajnal.
Egy Lédát keres: reá-mered
S meghal kék, csókra-torzult ajkkal.

Reggel hiába gyűl a nép,
Nyoma sincs dalnak, bálnak, sírnak:
Egy-két vér-csöpp s könny-folt a falon
S egy-két bolond, verses papír-lap.

JÓ CSÖND-HERCEG ELŐTT

Holdfény alatt járom az erdőt.
Vacog a fogam s fűtyörészek.
Hátam mögött jön tíz-öles
Jó Csönd-herceg
És jaj nekem, ha visszanézek.

Óh, jaj nekem, ha elnémulnék,
Vagy fölbámulnék, föl a Holdra:
Egy jajgatás, egy roppanás.
Jó Csönd-herceg
Nagyot lépne és eltiporna.

A HALÁL-ÁROK TITKA

Iszapos, mély, fekete árok
A Halál-árok.

Oda kerülnek
A vén szerelmi csatárok.

Boldogak, kik vénen szerettek,
Holtig szerettek:
Kisérti őket
Száz, csókos, ifju eretnek.

Úgy halnak meg, hogy meg se halnak,
Ha meghalnak.
Tanui lesznek
Nagy, ölelő diadalnak.

Ifjak, akik csókolni tudnak,
Bolondul tudnak,
A Halál-árok
Babonás partjára futnak.

S pihennek a vén, csókos dalják,
A halott dalják,
Hanem a csókot
Jutalmul örökre hallják.

SÖTÉT VIZEK PARTJÁN

Ültem partjain Babylonnak
S ültem már partjain a Gondnak.

Láttam már apró szenvedelmet
S láttam beteg, hosszú szerelmet.

Lelkemet már nagy válság ülte
S voltam kis álmok kis őrültje.

Néhányszor, már-már, szinte hittem,
Néhányszor megjelent az Isten.

Hárfámat már fölakasztottam,
Hárfámat már leakasztottam.

Isten, kétség, bor, nő, betegség
Testem, lelkem összesebezték.

Voltam trubadur, voltam bajnok,
Rossz hátgerincem százszor hajlott.

Mennyi sok mindent odaadtam,
Amíg ily szépen elfáradtam.

Ülök, csapdos ár és hideg szél
Babyloni sötét vizeknél.

MOSTOHÁIM A BETÚBEN

Ujjuk tintás, arcukon betüs bánat.
Állnak,
Mintha testvéreim volnának.

Lángolnak szennyesen és ifjan vének.
Égnek
S nem tudják, hogy miért, szegények.

Tudnak ördög-konyhán mérget kavarni,
Marni
S nem tudnak se élni, se halni.

De bánat ül mégis mindnek az ajkán
Csalfán.
Akárhogy: mégis az én fajtám.

AKIK MINDIG ELKÉSNEK

Mi mindig mindenről elkésünk,
Mi biztosan messziről jövünk.
Fáradt, szomorú a lépésünk.
Mi mindig mindenről elkésünk.

Meghalni se tudunk nyugodtan.
Amikor már megjön a Halál,
Lelkünk vörösen lánggra lobban.
Meghalni se tudunk nyugodtan.

Mi mindig mindenről elkésünk,
Késő az álmunk, a sikerünk,
Révünk, nyugalmunk, ölelésünk,
Mi mindig mindenről elkésünk.

A NYÁRI DÉLUTÁNOK

Mikor az Ég furcsa, lila-kék
S találkákra mennek a lányok,
Óh, be titkosak, különösek
Ezek a nyári délutánok.

Járunk bolondul és ittasan
Nagyvárosi utcákon égve,
Fekete, szigorú vonalak
Rajzolódnak a nyári Égre.

A város árnyas és remegő,
Ezer tornya, kéménye, karja
Úgy mered a csókos Ég felé,
Mikéntha ölelni akarna.

Mint zavarodott szerelmesek,
Pírral s pihegve szemben állnak
Az Ég s a Város. Szívük dobog
Vad ritmusára a Halálnak.

Szemünk könnyes, mégis nevetünk,
Föl-föltekintve vágyva, félve
Arra, ki szép s kit nem ismerünk,
Hideg szeretőnkre, az Égre.

S ott fenn az Égen, ott valahol,
Egy-egy pillantást visszavetnek.
Sírván nevetünk az Ég alatt
S ott fenn, ott fenn, ott is nevetnek.

SÁRBAN VESZETT HÓ

Fehér hópelyhek, pici melódiák,
Gazdátlan álmok, fagyott angyal-szárnyak,
Jöjjetek, szálljatok, segítsetek
A sárnak.

Fent, a Semmiben, fehér, szűz a világ.
Óh, szép a Semmi, de jobb a valóság.
Jobb a sár, mint a köd s mint köd-kertben
A rózsák.

Sáros, édes Föld (milyen régi e dal),
Te vagy álmok s hópelyhek menedéke:
Élsz és sarad kacag a Semmire,
Az Égre.

RÓZSALIGET A PUSZTÁN

Éltem a Pusztán s megkisérteték:
Csengő, muzsikáló zsákkal a hátán
Jött, jött, jött kacagva a Sátán.

Tövises Pusztán, csalánok között
Szórta élémbe a kincset. Kiszórta
S virított nyomban ezer rózsa.

Dalolva járok s aranyat szedek.
Büszkén kacagom ki a tunya álmot:
Hiszen én rózsák között járok.

S csalános szik-föld lábamat töri,
Dalolok, míg serked vérem száz sebben.
Evoé, a rózsaligetben.

AZ ŐS KAJÁN

Bibor-palásban jött Keletről
A rímek ősi hajnalán.
Jött boros kedvvel, paripásan,
Zeneszerszámmal, dalosan
És mellém ült le ős Kaján.

Duhaj legény, fülembe nótáz,
Iszunk, iszunk s én hallgatom.
Piros hajnalok hosszú sorban
Suhannak el és részegen
Kopognak be az ablakon.

Szent Kelet vesztett boldogsága,
Ez a gyalázatos jelen
És a kicifrált köd-jövendő
Táncol egy boros asztalon
S ős Kaján birkózik velem.

Én rossz zsaketben bóbiskálok,
Az ős Kaján vállán bibor.
Feszület, két gyertya, komorság.
Nagy torna ez, bús, végtelen
S az asztalon ömlik a bor.

Ó-Babylon ideje óta
Az ős Kaján harcol velem.
Ott járhatott egy céda ősöm
S nekem azóta cimborám,
Apám, császárom, istenem.

Korhely Apolló, gúnyos arcú,
Palástja csusszan, lova vár,
De áll a bál és zúg a torna.
Bujdosik, egyre bujdosik
Véres asztalon a pohár.

»Nagyságos úr, kegyes pajtásom,
Bocsáss már, nehéz a fejem.
Sok volt, sok volt immár a jóból,
Sok volt a bűn, az éj, a vágy,
Apám, sok volt a szerelem.«

Nyögve kínálom törött lantom,
Törött szívem, de ő kacag.
Robogva jár, kel, fut az Élet
Énekes, véres és boros,
Szent korcsma-ablakunk alatt.

»Uram, kelj mással viadalra,
Nekem az öröm nem öröm.
Fejfájás a mámor s a hírnév.
Cudar álmokban elkopott
A büszke orosz-lán-köröm.«

»Uram, az én rögöm magyar rög,
Meddő, kisajtolt. Mit akar
A te nagy mámor-biztatásod?
Mit ér bor- és vér-áldomás?
Mit ér az ember, ha magyar?«

»Uram, én szegény, kósza szolga,
Elhasznált, nagy bolond vagyok,

Miért igyak most már rogyásig?
Pénzem nincs, hitem elinalt,
Erőm elfogyott, meghalok.«

»Uram, van egy anyám: szent asszony.
Van egy Lédám: áldott legyen.
Van egy pár álom-villanásom,
Egy-két hivem. S lelkem alatt
Egy nagy mocsár: a fürtelem.«

»Volna talán egy-két nótám is,
Egy-két buja, új, nagy dalom,
De, íme, el akarok esni
Asztal alatt, mámor alatt
Ezen az ős viadalon«

»Uram, bocsásd el bús szolgádat,
Nincs semmi már, csak: a Bizony,
Az ős Bizony, a biztos romlás,
Ne igézz, ne bánts, ne itass.
Uram, én többet nem iszom.«

»Van csömöröm, nagy irtózásom
S egy beteg, fonnyadt derekam.
Utolszor meghajlok előtted,
Földhöz vágom a poharam.
Uram, én megadom magam.«

S már látom, mint kap paripára,
Vállamra üt, nagyot nevet
S viszik tovább a táltosával
Pogány dalok, víg hajnalok,
Boszorkányos, forró szelek.

Száll Keletről tovább Nyugatra,
Új, pogány tornákra szalad
S én feszülettel, tört pohárral,
Hült testtel, dermedt-vidoran
Elnyúlok az asztal alatt.

ÁLOM ÁLOM HELYETT

Egy óriás jön messziről felém,
Gyilokkal, egyedül.

Kacagok: látlak, pilláimon
Éber manó-sereg ül.

Párnámba, érzem, kanócot lopott
Egy gonosz. Csitt: szelek
Rázzák a régi harangokat,
Sír valaki, remegek.

Ismét csönd. Jön már? Várom zsibbatag,
Nyögve, sírva hívom.
Most dalba fog a manó-sereg
S táncol a pilláimon.

Várok megint, egy nagy, sötét golyó
Gyulladt ki valahol.
Egy nagy szív lóg fényes üstökén
És zakatol, zakatol.

S valakit, aki talán sohse élt,
Látok most hirtelen.
Fekszik, mint én s az ágya felé
Csúszik a veszedelem.

Sikoltok: fény, megjött a kék Hajnal,
Szobámba bekacag
S szórja szomoru kacagással
Reám a kék sugarat.

AZ ÁHÍTOTT CSÖMÖR

Csak egyszer, csak egyszer
Rakhatnék elébük rakás aranyat,
A rosszak, a szépek, csodásak elé.
Csak egyszer, csak egyszer
Lakhatnék dúsán szerelemmel.

Csak egyszer, csak egyszer
Csapna a szívemre szent, lanyha csömör,
Az az áldott, az a híres, az a nagy.
Csak egyszer, csak egyszer
Búcsúzkodnék a szerelemmel.

Csak egyszer, csak egyszer.
Jóllaktam és hullna a büszke arany

Formás, csaló, pipogya lábuk elé.
Csak egyszer, csak egyszer
Számolnék el a szerelemmel.

CSENG AZ ÉLET

Cseng az élet harangszóval,
Cseng az élet hívogatón,
Cseng az élet, evoé.

Cseng az élet, mindig csengjen,
Cseng az élet, hadd támadjon
Mindig egy víg valaki.

Cseng az élet, hiszen mindegy,
Hogy ki örül az életnek,
Csak örüljön valaki.

Cseng az élet, hadd örüljön
Egy senki, egy senki úr,
Egy víg, szerény valaki.

VÁRÁS A TAVASZ-KUNYHÓBAN

Gyep-trónján a Tavasz-kunyhónak,
Öreg csont, újra itt ülök.
Tágult szemekkel és nyugtalanul
Hevülök.

A Tavasz-kunyhó fala: álom.
Szőnyege: mult. Tetője: vágy.
S avarra vetve gúnyosan, puhán
Kész az ágy.

A Zavar, a Tavasz leánya,
Minden sarokból rám nevet
S bedúdolnak ős, trágár dalokat
A szelek.

Ez az a nász, amit ígérnek
S amit soha meg nem kapunk.
»Holnap«, súgja a végső Tavasz is
S meghalunk.

De várok a Tavasz-kunyhóban
S a nász-vágy mindig tegnapi:
Elment örökre, vagy sohse jön el
Valaki.

BOLYONGÁS AZUR-ORSZÁGBAN

Menton, november, Azur-ország
Nem volt soha kékebb.
Menjünk el innen, integetnek
A rózsaszínű párázatban
Csodálatosabb, azurabb vidékek.

Mentünk tovább, méla Cap-Martin,
Mindjárt itt az este.
Menjünk el innen, amott várnak
Alkonyos, áldott, enyhe csöndben
Szűz, nagy tájak, amott messze, messze.

És mentünk a csillagos éjben
S megyünk, amig élünk.
Óh, csodálatos Azur-ország:
Óh, Élet, milyen nagy és szép
Minden tájad, melyet el nem érünk.

A KARÁCSONY FÉRFI-ÜNNEP

Bethlehem, a te hajnalod
Férfi-hajnal volt. S férfi-bánat,
Hogy fia fogant Máriának.
Mienk az arany, myrrha, tömjén
S a nagy, fájó gondolatok.

Mienk az élet s kötelez:
Kisdéd-sírás velünk veszekszik,
A nagy Titok fejünkre fekszik.
Óh, testvérek, miénk az élet,
Bennünket biztat és sebez.

Óh, élni bús és élni szép:
Áldott az, aki befogadja.
Ma, akinek van édesanyja,

Hím testvérem, borulj elébe
S csókold meg sírva a kezét.

AZ ALVÓ CSÓK-PALOTA

Halálon innen, Életen túl,
Csak férfi-ember juthat oda,
Csak szomorú hím juthat oda,
Ködben, homályban alszik, alszik
A csók-palota.

Ezer szobában ezer asszony,
Fehér, szép asszony várva piheg,
Forró, nagy asszony várva piheg
S mint tűzharang, úgy csendül, úgy kong,
Úgy ver a szived.

Ajtót ajtóra lopva nyitsz ki,
Mindenütt asszony és nyoszolya,
Parfüm, tűz-asszony és nyoszolya,
Csók-labirint és ezer asszony
És ezer Soha.

Ott fogsz futkosni mindörökké,
Gyáván, vacogva, csóktalanul,
Jégvirágosan, csóktalanul
S barna hajadra a nagy Ősznek
Hóharmata hull.

ASSZONYOK A PARTON

Állt a parton ezer asszony
Keszkenővel és virággal,
Kik zokogtak, integettek
S én ujjongtam a hajón.

Jött az alkony s ködbe vontan
Állt a parton ezer asszony.
De még láttam a zsebkendőt,
De még hullott a virág.

Jött az éj és úgy sötétlett,
Mint a multunk, mint a bosszú,

Állt a parton ezer asszony
És én sírtam a hajón.

Mert nem láttam már egyet sem,
Sem keszkenőt, sem virágot
S úgy hangzott, mint egy mese:
»Állt a parton ezer asszony.«

MI URUNK: A PÉNZ

SÍRÁS AZ ÉLET-FA ALATT

Lentről nézem ős terebélyed,
Piros csodákkal rakott Élet.
Óh, jaj,
Te hitvány, te hitvány, te hitvány.

Nem áhitott így soha senki,
Nem tud téged más így szeretni.
Óh, jaj,
Hiába, hiába, hiába.

Csodáidból csak egyszer adnál,
Fiadnak csak egyszer fogadnál.
Óh, jaj,
Be várom, be várom, be várom.

Véremmel hívlak, csallak, várlak,
Véremmel gyűlöllek, imádlak.
Óh, jaj,
Csak nézlek, csak nézlek, csak nézlek.

És itt maradok, itt a porban,
Tudom, én tudom, eltiportan.
Óh, jaj,
Halálíg, halálíg, halálíg.

ÜLÖK AZ ASZTAL-TRÓNON

Ülök az asztal-trónon,
Én, mámor-fejedelem
S fejemet, a süllyedtét,
Följebb-följebb emelem.

Nagy szemeim tüzelnek,
Fülemben ifju dalok.
Orrom, szám, szívem töltik
Muskotályos illatok.

Boros, nagy dicsőségem
Villámlik, szinte vakít.
Kiáltok: »Hozzatok, hejh,
Egy inséges valakit.«

»Ma királyi kedvem van,
Ma az élet meghatott,
Ma sajnálok, ma szánok,
Ma szeretek, ma adok.«

S az első bús jöttmentnek
Pénzecském megcsörgetem
S királyian, vidáman
Lábai elé vetem.

A NAGY PÉNZTÁRNOK

»Gyere.« (Szólott a nagy Pénztárnok
S ömlöttek elébem az ezrek.)

»Gyere, nyavalyás, nyűgös ember,
Most kifizetlek.«

»Bajjal születnél: itt az ára.
Néhány bankó, mert sok husáng ért.
Tekercs-arany a kora-csókért,
Az ifjuságért.«

»Szemed, szived, gerinced béna?
Zúg a fejed, kerül az álmod?
Én most mindent, amit csak adtál,
Aranyra váltok.«

»Itt a napszám, mert sokat sírtál.
Itt a vérdíj, hogy magyar lettél.
Itt a pénz, mert sokat nótáztál,
Sokat szerettél.«

»Nagyon hittél, nagy fizetést kapsz.
Elpoklosodtál: itt a bére.
Itt a kínod, itt a reményed
S a szíved vére.«

»Eredj.« (Szólott a nagy Pénztárnok
És én nem birtam elinalni.)

»Ki vagy fizetve, béna koldus
S most meg fogsz halni.«

ÖRÖM-VÁROS VOLT A HAZÁM

Arany-bércek, arany-kupolák,
Véremet az út pora issza,
Öröm-városból menekülök én
S nem mehetek sohase vissza.

Öröm-város volt az én hazám,
Most is sajog sanyaru testem.
Korbáccsal vertek ki, mert egy napon
Szomoruság bűnébe estem.

Futok, futok. Zengő városom
Átkot szórt a bús pártütőre.
Csak néha küld egy-két kis aranyat
Vékony örömrre, borra, nőre.

Arany-bércek, arany-kupolák,
(Öröm-városnak örök pírja,
Ha pénz égeti koldus-zsebemet,
Tiértetek örülök sírva.

LÁZÁR A PALOTA ELŐTT

I.

Éjfél, valaki dúskál:
Neszt küld a drága palota.
Pénzt olvas valaki.
Zenék zenéje:
Nem hallottam még ilyet soha.

Selymes papirok,
Ím, halk és büszke zsoldárra gyújtanak.
Csilingelnek a kölyök-ércek.
Zeng az arany
S az én könnyeim hullnak.

S én a palotát támasztom.
Zúg, megtolul, viharzik a zene.

Milyen zsolozsma,
Mintha a világ
Minden öröme benne zengene.

Kié az a pénz?
Az én könnyeim hullnak.
Száradjon el a keze,
Gonosz és boldog keze
A nyomorultnak.

II.

Egy cifra házban
Örömben, lázban
Összegyültek a gazdagok.
Énekeltek a gazdagok
Egy cifra házban.

Az utca sarkán,
Íme, vad, harsány
Zsoltár zendül. Lázár dalol,
Fölnéz a házra és dalol
Az utca sarkán.

Mélyén az éjnek
Mint támad ének?
Elsápadnak a gazdagok,
Elnémulnak a gazdagok
Mélyén az éjnek.

S csönd, Lázár hallgat.
Tapsot a dalnak.
És tapsolnak a gazdagok,
Hahotáznak a gazdagok.
S csönd, Lázár hallgat.

III.

Ősszel és szomoruan jön meg
Az öreg Lázár a Bibliából
S a gazdagok félve köszönnek.

Lázár lélegzik, lépdel, hallgat.
Látatlanul vele érkeznek
Régi, nagy, béna, ős hatalmak.

Lázárnak néha melle hördül,
Szeretne egy nagyot kacagni,
De a szája sírásra görbül.

Lázár az örök őszi-béna
S a Földön még szokás örülni.
Ő is szeretne néha-néha.

Ő is szeretne táncra kelni
S rőt erdőkben, rőt szatirokkal
Tréfás dudánál énekelni.

Be is áll az öröm-piacra,
Rossz mellével asszonyokat vár
S valamit, amitől kacagna.

Óbort és mustot hoz elébe
A gazdagok megriadt nyája
S ő bekóstol az édes lébe.

Bekóstol s testét megcsiklandja
Olykor egy lány, olykor egy asszony
S ez a Lázár örök kalandja.

Asztmás melléből fuldokolva
Jön föl az Ősznek köhögése,
Mintha egy csúf kéj-sóhaj volna.

Erre a köhögős örömré
Elfakulnak szívek és arcok:
Ősz lesz. Mintha a Halál jönne.

A GAZDAGSÁG ÁLMA

Hűvös park, őszi reggelek:
Dér-ittasan leszállingóznak
Valakire
Vörhenyes tölgyfa-levelek.

Valakinek szeme ragyog,
Szórja a levelet marokkal
S cseng a szíve:
»Halleluja, szép aranyok.«

Kél a nap s irigyen nevet:
Valaki boldog. Csönd a parkban
És hullanak
Garmadával a levelek.

JÚDÁS ÉS JÉZUS

Dühödt, lázongó szívverésem
Golgotai bazaltra vésem.
Krisztus, poétám, szent Alak,
Eladtalak.

Enyém volt minden áldomásod,
Én voltam a lelked, a másod,
Megkoszorúztam a fejed,
Szerettelek.

S eladtalak, én fejedelmem,
Mert az Élet az én szerelmem,
Mert én is álmodok nagyot:
Költő vagyok.

Nem hallgatom zsoltáros ajkad,
Nem kell szép, égi birodalmad.
Selymet, pénzt akar egy leány,
Vár, vár reám.

Galád vagyok? Galád az élet.
Bűve miért nincs az Igének?
Vággyal, kinnal miért gyötör
Pénzes gyönyör?

Írott kövem dobom a mélybe,
Megreng a Föld sok ezer évre
S késői bűnös, bús szemek
Megértének.

CSAK EGY PERC

Egy perc és megcsókol az Élet,
Testem vidám, lángoló katlan.
Égnek a nők, a házak, utcák,

A szívek, álmok. Minden ég
És minden halhatatlan.

Egy perc és kis ördögök jönnek:
Üstökkel a lángot lohasztják.
Jön a kétség, a húnyás, nagy Fagy.
A sár jön s tán eszünkbe jut
Egy vasalatlan nadrág.

Egy perc és szörnyü buta balság
Ül mellünkre jeges üleppel.
Röhögést hallunk: »Lapos erszény,
Bajos ember, kis valaki,
No-no, lassan a testtel.«

Egy perc és meghal minden bennünk.
Meghal a mesebeli herceg,
Meghal az Öröm. S mi sóhajtunk:
»Rossz Isten, adnál legalább
Csak tízszer ennyi percet.«

HAVASOK ÉS RIVIÉRA

Havas üstökünket jégsapkás
Vihar-kölykök hada cibálja
S lábunk alatt Tavasz kacag,
Nyíló kaktusz, áloe, pálma.

Az Alpokon vagyunk a Végek,
Minden kis szél-ficsur bolondja
S lent a Nap a szent sugarat
S örült kékjét a tenger ontja.

Mi csak szögeljük büszke kínban
Fejünket a hideg egeknek
S lábunk alatt finom urak
S parfümös asszonyok nevetnek.

Mi védjük őket, mi: a Végek.
Gémberedett, nagy testünk óvja
S végzi, hogy másoknak legyen
Sok-sok, boldog, tavaszi óra.

Meghalna, ha egyszer lerogynánk,
Az a Tavasz, ott lent a parton,
Meghalna pálma s a mosoly
Finom, együgyű, úri ajkon.

Ha mi egyszer egy dörgedelmes,
Rettenetes, nagy példát adnánk:
Hegy-bajtársak, egy szép napon
Mi lenne, ha lelátogatnánk?

UZZORÁS KHIRON KERTJE

Szebb tavasza Athénnek nem volt,
Nem is lesz annak soha mása.
Khiron volt az athéni ifjak
Uzzorása.

Dús hajlékra sohase hullt még
Annyi keserű legény-átok.
Sehol se nyíltak olyan szépen
A virágok.

Az élet szép: zengte a szent kert,
Khiron kertjében zene zengett.
Nem hallott Athén arany-ifja
Soha szebbet.

Khiron pénzéből kelt a mámor
Lanyha éjeken szerte-szerte.
Szállt az illat. Zengett, pompázott
Khiron kertje.

Hullt az átok és szállt az illat,
Bukott Athén sok szép legénye
S a virágok büszkén kacagtak
Föl az égre.

PÉNZ A REMETESÉGBEN

Beszálltam egy bús rengetegbe,
Égett nagy sebem, égett.
Üzengetett hozzám trillázva
Az Élet.

Ír-füvet fekélyes sebemre
Mebékült szívvel raktam:
Zúghatott a csúf, pénzes Élet
Miattam.

Éltem és a halálra vártam
S várván várva a véget:
Egy idegen ősz-bozótomba
Betévedt.

»Vizet adj!« S én hús vizet adtam
Bozótom fészereben
S pénzt dobott a vendég-gazember
Elébelem.

S én nyomban vágytam a világot,
Én, a bús erdők foglya
S szaladtam vissza az Életbe
Zokogva.

VÉR ÉS ARANY

Nekem egyforma, az én fülemnek,
Ha kél liheg vagy kín hörög,
Vér csurran vagy arany csörög.

Én tudom, állom, hogy ez: a Minden
S hogy minden egyéb hasztalan:
Vér és arany, vér és arany.

Meghal minden és elmúlik minden,
A dics, a dal, a rang, a bér.
De él az arany és a vér.

Nemzetek halnak s újra kikelnek
S szent a bátor, ki, mint magam,
Vallja mindig: vér és arany.

MI URUNK: A PÉNZ

Ha elfutnak a gyér aranyak,
Fölséges, nagy, úri magunkból,
Istenem, be kevés marad.

Tegnap még borzasztót vétkezett,
Ki szent Személyünket leszólta
S ma félénken fogunk kezét.

Másként néznek ránk az asszonyok.
Gyötrődünk, szökünk s mértföldekre
Árasztjuk a koldus-szagot.

Tegnap Dantét örte meg agyunk
S ha tegnap Istennél több voltunk,
Ma gyáva rím-kutyák vagyunk.

S ha megjönnek a gyér aranyak:
Szabad megint Istennek lenni,
Két-három-négy napig szabad.

FUTÁS A GOND ELŐL

Fekete ördög,
(Gyí, gyí, csoda-ló)
Kerget a Gond, a
Fekete ördög.

Fekete ménen
(Gyí, gyí, csoda-ló)
Úgy jöttem ide:
Fekete ménen.

Nincs nekem álmom,
(Gyí, gyí, csoda-ló)
Itt a Dunánál
Nincs nekem álmom.

Pogánynak szültek,
(Gyí, gyí, csoda-ló)
Úz, kerget a Gond:
Pogánynak szültek.

Nyugat bús pírja
(Gyí, gyí, csoda-ló)
Meg ne vakítson,
Nyugat bús pírja.

Aranyak intnek,
(Gyí, gyí, csoda-ló)

Turánra gondolj:
Aranyak intnek.

Ázsia síkja
(Gyí, gyí, csoda-ló)
Parancsol nekünk,
Ázsia síkja.

Ott voltunk hősek,
(Gyí, gyí, csoda-ló)
Itt gyávák vagyunk,
Ott voltunk hősek.

Ott nem ismertük
(Gyí, gyí, csoda-ló)
Gondját a Pénznek,
Ott nem ismertük.

Fekete ördög,
(Gyí, gyí, csoda-ló)
Nyomunkban van a
Fekete ördög.

A ZOZÓ LEVELE

Párisba eljött egy legény,
Idegen volt a csókja s pénze.
Szegény Charles-om, ne szidj meg érte.

Bús virág a párisi lány,
Halvány kelyhét ahogy kinyitja,
Eljön a Pénz és leszakítja.

Kis testem borzad és remeg.
Ki vigyáz a szegény virágra?
Kell a harmat s a harmat drága.

Párisba eljött egy legény,
Idegen volt a csókja, pénze.
Szegény Charles-om, ne szidj meg érte.

PÉNZ ÉS KARNEVÁL

Élek és nézem, nézem
Az élet Karneválját
S néhány bátor koldussal
Imádkozom ekképpen:

»Óh, élet Karneválja,
Töméntelen vidámság,
Robogó, boldog órák,
Szép szüzek megadása,
Heves mámor-parázsok,
Megtalált múzsák, Szépség,
Óh, te áldott, hatalmas,
Galád, rossz isten: Pénz, Pénz,
Óh, szánj meg minket. Ámen.«

DÚS LOVAG NÁSZÁ

Szűz asszonyok: friss telivérek
S tüzes fiúk bilincsbe verve
Állnak.
Ez: halvány Dúsnak nászi terme.

Jön Dús lovag az asszonyával:
Virágosak, vánnyadtak, vének.
Fölbűg
Szerelmesen, búsan az ének.

Virágos ágy, csalóka tükrök,
Nehéz parfüm. A fény fölissza
Csókjuk
És százszorosan szórja vissza.

Bilincses ifjak, friss leányok
Állnak, várnak, túrnek, figyelnek,
Sírnak
És nászdalokat énekelnek.

A NÉMA MADARAK

Ott húznak el minden délben,
Nyári délben,

A süstörgős, a fénycsóvás Nap alatt:
Arany-tollas, arany-boglyas
Madarak.

Kincs-madarak, csodás griffek,
Néma griffek,
Napba-néző, elátkozott keselyük.
Egy-egy gyémánt, büszke gyémánt,
A fejük.

Hangtalanok, büszke némák,
Könnyes némák.
Lehullnának, ha egy hangot ejtenek,
Szürkén, mint a szürke sorsu
Verebek.

S ott húznak el minden délben,
Nyári délben,
Sötét göggel ragyogva a Nap alatt:
Arany-tollas, arany-boglyas
Madarak.

THAISZOK TAVASZI ÜNNEPE

Kék hajnal, most szalad
Fészkébe az éjjel,
Tavasz van.
Viszem a leányokat
Föl a hegyre
Sípval, hegedűvel, nyári zenével.

Kendőzött karaván,
Eleven, buja kertek,
Éji leányok.
Itt van az új Pán:
Gyertek utánam,
Szomorú Thaiszok, gyertek, gyertek.

A Duna harsog,
Ligetek zendülve köszönnek:
Ím, jön az új Pán
S az új leányok,

Az éji nimfák,
Budapest leányai jönnek.

A csókos város pihenjen,
Ez a tavasznak ő csoda-napja.
Szűz szerelemről énekeljeteK,
Szegény leányok.
Ez egy napon
Csókját pénzért Thaisz se adja.

Festékes ajkaitok elé
A szent tavasz virágait tartom,
Virágra hulljon ma a csókotok:
Ma nem úr a Pénz.
ÉnekeljeteK
És siessetek, mert jön az alkony.

Bús alkony, most rohan
Fészkéből az éjjel.
Budapest üzen:
Indul már a Pénz,
Megtört a varázs,
MenjeteK leányok szerte-széjjel.

MAMMON-SZERZETES ZSOLTÁRA

Babilon sötét vizeinél ülve
Akasztom hárfám szent, szomoru fűzre,
Habok locsognak és süvölt az Élet.
Én atyám, Mammon: fohászkodeK hozzád
Könnyek sarában a Te kis cseléded.

Ülök rabságban, sír, reszket a hárfa.
Szűz papod vagyok, már semmit se várva,
Hatalmat vágyam nem vesz soha rajtad.
Én atyám, Mammon, szomorú szűzségem
Vigasztald meg, hogy így jó s Te akartad.

Zúgd, hogy ez így jó s rongyságom nem átok,
Dervised vagyok, boncod, szent barátod,
Arany elkerül s elkerül az Élet
S örömdre van kincsekből kitudott
Bús, szűz életű, szegény kis cseléded.

Babylon sötét vizeinél ülve
Engedd, hogy arcom a Pénz elkerülje.
Engedd, hogy legyek szűz, szerzetes árva,
Engedd, hogy fagyjak boldog jégszoborrá
S boldogan zengjen téged ez a hárfa.

A LÉDA ARANY-SZOBRA

CSOLNAK A HOLT-TENGEREN

Piros-fekete glóriával
Feje körül, bevezett
Lelkembe újból az az asszony,
Akit én Lédának nevezek.

Holt-tengerét az ifjuságnak
Halk evezéssel szabja át
Két szép, fehér, meleg asszony-kar,
Két áldott, szent evező-lapát.

Sugarak cécóznak fölöttünk
S az Élet nagy ünnepet ül
S holt-tengeren szomorú csolnak
Sötétlik, siklik és repül.

Béke és halálos öregség
A csolnakon és lelkeken.
Holt-tenger a lelke s az álom,
De a csolnakot nem engedem.

Virágosan is erre járt volt
Kormányozó, bús asszonya.
Akkor még vidám volt a tenger
S halál nem sírt mélyéből soha.

Piros-fekete glóriával
Evezz, evez csak csöndesen.
Én tudom, hogy lelke süllyedsz
S ott halsz meg majd, én szerelmesem.

ABSOLON BOLDOG SZÉGYENE

Csigás hajam,
Fényes hajam, barna hajam
Lobog a szélben.
Rohanok, rohanok
Fekete paripán,
Én, ifju isten,

Ura erőnek,
Ölni gyáva cenkeket.
S horkanva, óh, jaj, kiugrik
Alólam harci ménem.
Fényes hajam, barna hajam
Hó-karokra fonódik.

Trombita szól. Most valahol
Vert seregem fut.
Alázva minden.
Mehalt a büszke,
Nagyszerűn kezdett,
Gyönyörű harc.
(Oh, esti szellő,
Libegtesd vígan
Bizsergő testét a
Megcsúfolt vezérnek
Léda pompás karjain.)

KERESZTTTEL HAGYLAZK ITT

Én meghalok, eressz el:
Itt hagylak egy kigyult kereszttel,
Mint Krisztus távozom.

Megcsókolom az állad,
Melled és két szent, puha vállad
S rajtad ég a kereszt.

ÖRÖK HARC ÉS NÁSZ

Én asszonyom, be jó, ha bántlak:
Mea-kulpázok, megtörök, sírok,
Várlak, kívánlak.

Én asszonyom, be jó, ha rossz vagy,
Szivemben százszor, százszor megöllek,
Űzlek, gyűlöllek.

Én asszonyom, ugy-e, hogy így lesz?
Örök lesz a mi nagy csatázásunk
S örök a nászunk.

VALAMIKOR LÁNYOM VOLTÁL

Rossz éjszakák járnak erre,
Sietek a vallomással,
Tán utolsó vallomással.
Mit tudom én: tudom-é azt
Holnap is, amit tudok?
Sietek a vallomással.

Sohse volt így, sohse volt ez.
Szerelemnek kicsi volna,
Bolondságnak kicsi volna.
Úgy nevezd el, ahogy tetszik,
Mindegy, ha te akarod.
Szerelemnek kicsi volna.

Ki tudja, hogy holnap mint lesz?
Tán dadogva nem emlékszem,
Tán busongva nem emlékszem.
Te voltál a mindennél több.
Itt az írás, tanuság,
Ha dadogva nem emlékszem.

Ezer éve vagy több éve,
Valamikor lányom voltál,
Az én biztos lányom voltál.
Lányom avagy feleségem?
Egyek vagyunk mi nagyon:
Valamikor lányom voltál.

KÉT HAJDANI SZERETŐK

Két halottak lent feküdtek,
Két hajdani szeretők.
És feküdtek, csak feküdtek,
Ahogyan azt parancsolják,
Tisztesen, a temetők.
És feküdtek, csak feküdtek.

S arra jött egy régi sóhaj
S megreszkettek frissen ők,
Csontjaik vigan zörögtek,
Egymás felé nyújtózkodtak

Két hajdani szeretők.
Csontjaik vigan zörögtek.

S arra jött egy régi nász-éj
S újból elpihentek ők.
Fehér csonttal szurkos sírban,
Mint valaha, egymás mellett,
Két hajdani szeretők.
Fehér csonttal szurkos sírban.

És feküsznek, csak feküsznek,
De nem úgy, mint azelőtt.
Régi sóhaj, régi nász-éj.
Mikor fognak megbékülni
Két hajdani szeretők?
Régi sóhaj, régi nász-éj.

ADD NEKEM A SZEMEIDET

Add nekem a te szemeidet,
Hogy vénülő arcomba ássam,
Hogy én magam pompásnak lássam.

Add nekem a te szemeidet,
Kék látásod, mely mindig épít,
Mindig irgalmaz, mindig szépít.

Add nekem a te szemeidet,
Amelyek ölnek, égnek, vágynak,
Amelyek engem szépnek látnak.

Add nekem a te szemeidet.
Magam szeretem, ha szeretlek
S irigye vagyok a szemednek.

LÉDÁVAL A BÁLBAN

Sikolt a zene, tornyosul, omlik
Parfümös, boldog, forró, ifju pára
S a rózsakoszorús ifjak, leányok
Rettenve néznek egy fekete párra.

»Kik ezek?« S mi bús csöndben belépünk.
Halál-arcunk sötét fátyollal óvjuk
S hervadt, régi rózsza-koszoruinkat
A víg teremben némán szerte-szórjuk.

Elhal a zene s a víg teremben
Téli szél zúg s elalusznak a lángok.
Mi táncba kezdünk és sírva, dideregve
Rebbennek szét a boldog mátka-párok.

JÖJJ, LÉDA, MEGÖLELLEK

Szemed szomoru és gonosz,
Két mély gyehenna-fészek:
Marja ki sós könny a szemem,
Ha a szemedbe nézek.

Ajkad mohó és vértelen,
Mint hernyók lepke-rajban:
Ha csókosan remeg feléd,
Fakadjon föl az ajkam.

Öled hívó, meleg, puha,
Mint a boszorkány-pelyhek
Altató, bűnös vánkosa:
Jöjj, Léda, megölellek.

NEM MEHETEK HOZZÁD

Szép nyár van ott?
Itt nyara van minden pimasznak:
Én meghalok.

Nem akard?
Te vagy az én szent bolondságom
S én meghalok.

Dalok, dalok,
Mások mehetnek, törnek, élnek
S én meghalok.

Fehér karok,
Tán nem is vártok. Nem öleltek:
Én meghalok.

Bús és balog
Mindenem: csókom, utam, sorsom
S én meghalok.

LÉDA A KERTBEN

Bús kertben látlak: piros hinta-ág
Himbálva ringat.
Lankadt virágok könnyes kelyhekkel
Siratják a csókjainkat.

Álmodva nézlek: két piros felhő
Kószál az égen.
Csókokat gyarlón, himbálva válnak
S meghalnak vágyak tüzeiben.

Két piros felhő: szállunk. A lángunk
Éhesen lobban.
S itt lent a kertben még a pipacs is
Szán bennünket jóllakottan.

SZENT JÚNIUS HÍVÁSA

Öreg és hűvös az én ajkam
S fejem körül lángol a Nyár
És Léda csügg az ajkamon.
Szent Június, könyörülj rajtam.

Napszúrásként küldd rám a Vágyat,
Szájam friss gyermek-száj legyen,
Szamóca-izű, illatos
Szája boldog, szép, szűz leánynak.

Öntözzem e szájjal csak egyszer
A Léda őszi szemeit:
Kigyúl majd lelkünkben a Nyár
S jön az Óra nagy üdv-sereggel.

Becsókolnék Léda szívébe
Egy ékes nárcisz-ligetet
S mint kaland-útján egy Zeusz,
Befeküdnék a közepébe.

BIHAR VEZÉR FÖLDJÉN

»Itt Bihar vezér lakott
S nótáztak méla szűzek.
Most daltalan ez a táj.
Nem félsz, Lédám?« »Nem biz én.«

»Éjfél van. Itt átkozott,
Ki a sírokat töri.
Én a sírokat töröm.
Nem félsz, Lédám?« »Nem biz én.«

»Ősöm keleti vitéz.
Dalokat ölt Nyugaton.
Serkentem a holtakat.
Nem félsz, Lédám?« »Nem biz én.«

»Te vagy a halott ara,
Én a halott mátkafi.
Ránkolvasnak a papok.
Nem félsz, Lédám?« »Nem biz én.«

»Jaj, be szépen süt a Hold.
Leszünk-e mi pirosak
S fölkelnek-e a dalok?
Nem félsz, Lédám?« »Nem biz én.«

»Itt Bihar vezér lakott.
Bús, babonás ez a táj
S tán holnap összeesünk.
Nem félsz, Lédám?« »Nem biz én.«

EGYEDÜL A TENGERREL

Tengerpart, alkony, kis hotel-szoba.
Elment, nem látom többé már soha,
Elment, nem látom többé már soha.

Egy virágot a pamlagon hagyott,
Megölelem az ócska pamlagot,
Megölelem az ócska pamlagot.

Parfümjé szálldos csókosan körül,
Lent zúg a tenger, a tenger örül,
Lent zúg a tenger, a tenger örül.

Egy Fárosz lángol messze valahol,
Jöjj, édesem, lent a tenger dalol,
Jöjj, édesem, lent a tenger dalol.

A daloló, vad tengert hallgatom
És álmodom az ócska pamlagon
És álmodom az ócska pamlagon.

Itt pihent, csókolt, az ölembe hullt,
Dalol a tenger és dalol a mult,
Dalol a tenger és dalol a mult.

FEKETE HOLD ÉJSZAKÁJÁN

(Száll, száll fekete Hold,
Barna felhők pirultan égnek
Hulltán egy csúf, kóbor legénynek.

Nagymessziről dörög.
És fekszem ott félig halottan.
Futottam, sírtam, összerogytam.

Élet? Bor? Asszonyok?
Aléltan hulltam sárga rögre.
Be jó itt, jó itt mindörökre.

Száll, száll fekete Hold.
Csitt, csitt, ma fölkelnek a holtak,
Dalolnak, dalolnak, dalolnak.)

Árnyékok kara:

Csirátlan csókok csillagos rendje,
Örvényes vágyak, nagy áldomások,
Ember-sors titka s kicsike tett:
Ez volt ő.
Alleluja, alleluja,
Nádas Ér partján született.

Asszonyok kara:

Aludj, aludj,
Aludj, te szegény,
Dalos, szomorú,
Gyöngé, szomorú,
Csókos, szomorú,
Csúnya legény,
Barna legény,
Aludj, aludj.

Árnyékok kara:

Ím, jött Keletről, Nap fia szinte.
Táncos csillagok csalták Nyugatra.
Hagyjuk aludni. Megérkezett.
Bús útját,
Alleluja, alleluja,
Kínnal rakták ki asszony-kezek.

Egy asszony:

Hess, hess, árnyékok,
Fekete Hold, bujj.
Én teritem be
Barna hajammal
Az elesettet.
Üszkös lelkében
Én gyújtogattam.
Lankadt inába
Én küldtem mérget.
Fényes szemébe
Könnyet én loptam.
Barna sorsába
Én küldtem lángot.
Én szúrom a tört
Furcsa szívébe.

(Száll, száll fekete Hold.
Csitt, csitt, lent fölkeltek a holtak,
Dalolnak, dalolnak, dalolnak.)

Friss hajnal kacagón
Hiába csókolja az arcom,
Verejtékesen alszom, alszom.

Árnyas asszonycsapat
Lesi az én álmatlan álmom
Kóválygva, hogy szívemre szálljon.

S őrzi a szívemet
E babonás, végetlen éjen
Egy rossz asszony ébren, kevélyen.)

MÁRIA ÉS VERONIKA

Máriától Veronikáig
Ívelnek el a férfi-karok:
Veronikám, asszonyom, Lédám,
Én most álmodni akarok.

Álmodni csecsemő-karokról.
Csókold meleg szájjal a szemem:
Kereszt előtt, Halál előtt, most
Máriára emlékezem.

Ő küldött csókkal az életbe
S tudtam, hogy testem miért töröm:
Az életért. És mi az élet?
Asszony-öröm, asszony-öröm.

Ki szült s ki tanított a csókra?
Asszony. S a halál hajnalán
Altass, Lédám. Hadd álmodjam, hogy
Te vagy az anyám, az anyám.

A LÉDA ARANY-SZOBRA

Csaló játékba sohse fognál,
Aranyba öntve mosolyognál
Az ágyam előtt.

Két szemed két zöld gyémánt vóna,
Két kebled két vad opál-rózsa
S ajakad topáz.

Arany-lényeddel sohse halnál,
Ékes voltoddal sohse csalnál,
Én rossz asszonyom.

Hús-tested akármerre menne,
Arany tested értem lihegne
Mindig, örökig.

S mikor az élet nagyon fájna,
Két hús csipőd lehútné áldva
Forró homlokom.

A SZEMEMET CSÓKOLD

Inségemből hozzád
Fohászkodom sirással,
Akarod, hogy jó legyek?
A szememet csókold,
Hadd lássam a mélyben
Az elásott kincseket.

Álomban szegődött
Hozzánk és kék lángokkal
Lobogott a szent arany.
Te adtad az álmot.
Merre az arany-mély?
Mutasd meg, hogy merre van.

Ha meg nem találjuk,
Ha csak fázva didergünk,
Lesz-e nekünk szent napunk?
A szememet csókold,
Hadd lássak, hadd lássak,
Mert bizony elkárhozunk.

BÖLCS MARUN MESÉJE

»Volt egyszer.« Bölcs Marunról
Szól ez együgyü ének.
Legendás Eufrát körül
Ő tudta a legszebb meséket.

Ifjú, szerelmes sejkek
S vágyó, szűz asszony-rózsák,
Minden ékes szerelmi kert
Marunnak fizette adóját.

S jött Bajla, buja asszony,
Marun szemébe nézett.
»Volt egyszer.« Tovább mondani
Nem tudta soha a meséket.

A HOLNAP ELÉBE

HAZAMEGYEK A FALUMBA

Szigorú szeme meg se rebben,
Falu még nem várt kegyesebben
Városi bujdosóra.

Titkos hálóit értem szőtte
S hogyha leborulok előtte,
Bűneim elfelejti.

Vagyok tékozló és eretnek,
De ott engem szánnak, szeretnek.
Engem az én falum vár.

Mintha pendelyben látna újra
S nem elnyűve és megsárgulva,
Látom, hogy mosolyog rám.

Majd szól: »Én gyermekem, pihenj el,
Békülj meg az én ősz szívemmel
S borulj erős vállamra.«

Csicsíogat, csittít, csókol, altat
S szent, békés, falusi hatalmak
Ülnek majd a szívemre.

S mint kit az édesanyja vert meg,
Kisirt, szegény, elfáradt gyermek,
Úgy alszom el örökre.

ÍGY SZÓLNA A SZÓM

Kincsteremben, hol állna a trón
Arany-dobogón,
Lelki pórok szürke hadához
Majd szólna a szómm:

»No, falka, most már szép a dalom?
Itt a hatalom:

Kórusban bőgitek a himnuszt,
Hogyha akarom.

Ti? Nekem? Csiba már, pulyahad,
Csúf koldus-csapat.
Arany-zár van a szivemen már,
Hétzárú lakat.

Lédám, készülj az Útra velem:
Szépség, Szerelem.
Többi dalom neked yachtunkon
Elénekelem.

Más ég alatt, szűz hajnalokon,
Lármás habokon,
Életem, sorsom, átkom, üdvöm
Majd elzokogom.

S ha majd a Kéjtől mindent elszedünk,
Aludni megyünk.
Arany-hajónkkal, szent, holt dalokkal
Együtt süllyedünk.

Utat, mob. Könnyed hiába hull.
Megy, megy zordonul:
Király megy. Ruhátok se érje,
Amig elvonul.«

Kincsteremben, hol állna a trón
Arany-dobogón,
Lelki pórok szürke hadához
Így szólna a szóm.

DALOK TÜZES SZEKERÉN

Vad paripáim, hajrá.
Tomporotok ma véresre verem.
Ma én vagyok ifju Apolló.
No, ki jön utánunk?
Ki éri utol tüzes szekerelem?

Gyí, keselyem: fiatal Bűn,
Gyí, jó lovam: fekete Álom,
Mi áttörünk, vad paripáim,

Ezen a szürke életem,
Mi áttörünk a barna halálom.

Kerekeim a sár ne érje,
Patáitokat semmi piszok.
Fény-országúton, hajrá, paripáim,
Nem vágnak elénk
Soha gyöngye karú vén kocsisok.

Kis kordék döcögése
Átkát utánunk szórja, no, szórja,
Úgye, paripáim? Hol járunk mi akkor,
Hol jár már akkor
Az új daloknak ifjú Apollója?

KI AD TÖBBET ÉRTE?

Sok szépet fog adni a Halál.
Az Élet kissé szűken mérte.
Eladom, amit a Halál ad,
Ki ad többet érte?

Késő értés, késő szeretet,
Egy szó, amit ki sohse mondtak
S dicsőség. Végáron eladnám
Egy hiú bolondnak.

Olcsó vásár, a díj egy pohár
Titkos mámor-itallal telve,
Hogy haljak meg valami trágár
Nótát énekelve.

MARADHATSZ ÉS SZERETHETSZ

Előtte a fiatal nő-test
Parfüm-hírnöke jönne
És az öröm jönne utána,
Szemérmesen köszönne.

Nem hallott rólam, sohse látott,
Lábamnál ülve nézne
Hosszú órákig a szemembe
És szólna félve, félve:

»Leány vagyok, idegen, tiszta,
Nem látott férfi senki,
Szép vagyok, szegény és hazátlan,
Szeretnélek szeretni.«

S én visszanéznék a szemébe
S szólnék, mint bús beteghez:
»Leány, akaratod legyen meg,
Maradhatsz és szerethetsz.«

AZ ÉN KÉT ASSZONYOM

És meghalok és semmi, semmi.
Körülbelül két asszony fogja
Észrevenni.

Az egyik az édes anyám lesz,
A másik meg egy másik asszony,
Ki sirasson.

Be szép lesz: egy idegen sírra
Két asszony hordja a virágot
És az átkot.

AZ ELBOCSÁJTOTT LÉGIÓ

Katonáimat elbocsájtom,
Fegyvereiket isten ójja.
Idegen zsoldban is azok legyenek,
Kik nálam egykor voltak:
Álmoknak légiója.

Versek, álmoknak légiója,
Harcolatok ezután másnál.
Elfáradt, szegény, bús, vén vezérek
Most egy kicsit elbujdosik
S megáll az elmulásnál.

Hajrá, én vitéz katonáim,
Olyan mindegy az, ki a gazda.
Harcolatok avval, ki harcot akar
S hagyjátok el a harctalant,
Föl, föl, föl a magasba.

AHOL ÁRGYILUS ALSZIK

Vagyok én már: a Jövendőnek
Áldott, virágos méhében alszom.
Apró fiúk, csitri leányok
Hajnali lelkében szunnyadozik
Az én fényes Árgyilus-arcom.

Ők, a Jövendő, látnak engem.
Gyűlölöm ezt a víg, kicsi népet:
Szunnyadozó Árgyilus-arcom
Miért rejtik? Hogy Árgyilus vagyok,
Miért titok, amíg csak élek?

Szeretném megfojtani őket.
Csitri leány, apró fiu hátha
Hörögve fednék föl a Jövendőt:
»Balga nagyok, itt jár, köztetek él
Árgyilus, az álmok királya.«

AKIKNEK DAJKÁJA VAGYOK

Dajka vagyok, bő, magyar emlős.
No, sok rím-pólyás, gyöngye gyermek,
Gyertek hát a mellemre, gyertek.

Szívjátok el sok-vérű szómat,
Tanuljátok el az erőmet.
Így nőnek a kicsik, így nőnek.

S ha duzzadt emlőm elfonnyad majd,
Ugye, kis rímes apró-szentek,
Utólag majd királya kentek?

S bámulom majd a daliákat,
Kik nőttek az én szívem kosztján,
Én, száraz dajka, agg oroszlán.

ÉNEK A VISZTULÁN

Isten vidám úr a Föld fölött:
Lengyelországot Isten óvja.

Polónia a vidám rabok
S törött sajkások víg hajója.

A Visztulánál hajdan s ma is
Tréfás, dalos halászok ülnek
S Polóniának asszonyai
Új és új lengyelt egyre szülnek.

Halat a Visztula s gyermeket
A lengyel asszony ad örökké.
Miért hát a Halál jelszava,
A sírból szálló »soha többé«?

Boldog hajó a vén gálya is,
Ha hátán gyermekek is futnak.
S nincs ott pokol és nincs ott Halál,
Ahol dalolni s szülni tudnak.

Isten vidám úr a Föld fölött,
Minden fajzatnak üdvössége.
Az Isten: Élet - halleluja -
S az Életnek nincs soha vége.

VÍG ÚRFIK BORA

Víg úrfiak borából,
Bevallom, ittam én is.
Torkom azért reszelős,
Szivem azért fekete.

Vig úrfiak borától
Tán meg is részegedtem.
Utálni azért merek,
Gyűlölni azért tudok.

Vig úrfiak borában
Sok a mérges bölcsesség,
Sok a gonosz becsület,
Sok az ártalmas malaszt.

Vig úrfiak borának
Hírét örömmel költöm:
Csúf, mámoros éjszakák,
Nekem hajnalt hoztatok.

Vig úrfiak borához
Akarom elvezetni,
Akit a cél elkerül
S akit a sors bekerít.

Vig úrfiak borából
Kiszáll fennen a bosszú,
Az igazság, a csömör
S a fényes, nagyszerű harc.

A BÉLYEGES SEREG

Krisztus szent árnya s Heine ördög-arca
Táncolnak előttünk az uton.
Hull, hull a szitok, a röhej, a sugár.
Szaladnak a bélyegesek
S egy nagy csillag van a homlokukon.

Választott fajzat: messze előtte
Bitós, szomoru hegyek
S ők mennek rongyoltan, szórtan, bélyegesen
Bús ördögök, szent mordály-égetők,
Én veletek megyek.

Véretek, ha idegen is százszor,
Mégis az enyém, az enyém,
Véres ajkakkal mézes asszonyaitok
S nyitott szívvel baráti, hű fiúk
Átöntötték belém.

Büszke kárhozók, eldobhattok százszor,
A lelkem százszor utánatok oson.
Örök bolygók, örök riasztgatók,
Idő kovászai, megyek én is veletek
Bélyegesen, csillagoson.

Miénk ez a könnyes, nagy Élet.
Kórágyon és kereszt alatt
Hajrá, hajrá a Jobb felé.
Én csúnya, sárga-foltos seregem,
Futok veled és megáldalak.

PAP VAGYOK ÉN

Igéim bővek, zengők, nagyok:
Papoknak ivadéka vagyok.

Kálvin szirt-lelke játszott velem
S a szép hazugság lett kenyerem.

Korcs hegyi-beszéd minden dalom
S a hitem: egy pogány hatalom.

Jószágom, pénzem nincsen nekem
S mégis a Pénzt, a Pénzt hirdetem.

S egyszer, életem csúnya fokán,
Pap akartam lenni Kalocsán.

Rómához állott, kicsi hija,
Prédikátorék pogány fia.

Óh, hazugságnak örök tora:
Pap vagyok én, léha cimborá.

Pogány rímek, muzsikák között
Szomjazok valami örököt.

Pokollal lelkem alig rokon,
Mennyet várok nagy mámorokon.

Álmom az Ige, az Üdv, az Út:
Be hazug élet, óh, be hazug.

AGG NÉRÓ HALÁLA

Szép Rómám alszik s én virrasztok,
A büszke Nérót temetem.
Fiúk, új leányt és új poétát
Hozzatok ide nekem.

Hideg az én vörös palástom,
A lányt csak szememmel falom,
Nem ad már hőt boros Falernum
És fűzfa-nóta dalom.

Megmondanám annak a lánynak,
Hogy ő az Isten és nem én,

Hogy ezerszer boldogabb nálam
Egy kemény inú legény.

Megölelném az ifju költőt
És sírva szólnék: dalra fel.
Nincsen Olimpusz: az a költő,
Aki hisz és énekel.

Aranyaim elibük szórnám:
Boruljatok össze, nosza
És csendülne a muzsikások
Szerelmes, szent himnusza.

Vörös palástom rájuk dobnám,
Míg vonagolnak a gyepen
S akkor szúrjatok a szívembe:
Haljak meg szerelmesen.

Róma aludjék: ifju Cézár
Jöjjön utánam, akarom.
Érjen más által diadalmat
A csókom és a dalom.

ÁLOM EGY MÉHESRŐL

Páris helyett: falu csöndje,
Csöndes Ér, szagos virágok,
Zöngő méhek s hárs alatt
Hahotázó gyermekek,
Okuláré és karos-szék.

Méhes mellett hűvös álmok
S kik szakadtak ágyékomból,
Unokák és gyermekek,
Bolondok és pajkosak,
Babrálgatnák ősz szakálam.

Alkonyatkor ósdi könyvet
Ejtenék ki vén kezemből.
Fölöttem az Ég ragyog:
»Hess, aludni gyermekek,
Csillagot néz nagyapátok.«

Méhes alól a világot
Összevissza jól befutnám,
Mosolyogva, boldogan,
Ülve-szállva, gögősen
Talán Párisban is járnék.

Holdas képpel, ezer boggal,
Száz titokkal, ígérettel
Jön az Élet s csalogat,
Kupát fogok s nevetek:
»Nem kellesz, sápadt boszorkány.«

Méhes mellől szent, nagy éjben
Békés lelkemből szállnának
Bátor, tiszta, szűz, erős,
Földszagú gondolatok
S küldném őket a világba.

A NAGY KÉZ TÖRVÉNYE

Látjátok, feleim, ti búsak,
Vigadók, harcosak, leverték?
Egy tréfás Kéz fölírtá az égre:
»Ember-pajtások, erre gyertek.«

Bolond, nagy Kéz, iromba betűk:
Tíz öltő szeme belefárad.
S mire az írást jól kibetűzzük,
Már el is futott néhány század.

S mi táncolunk a nagy Kéz alatt.
S mennyi jószág hal meg kevélyen,
Véres fejjel és mennyi ős-szépség,
Mert betűket látunk az égen.

S a Kéz, a nagy, tréfás Kéz figyel:
Van még itt lenn hívő Pietró?
S ha a betűket már-már olvassuk,
Ő letörli s új betűket ró.

EGY JÖVENDŐ KARÁCSONY

Jön a karácsony fehéren
S énhozzám is jön talán majd
Valaki a régiekből.

Csöndesen lép a szobámba
S én köszöntöm: »Béke, béke.«
A küszöbön sápadt orvos.

És szorongva szól a vendég:
»Ma karácsony van, karácsony,
Emlékszel a régiekre?«

És bámulva és vidáman
És kacagva mondom én majd:
»Ma karácsony van, karácsony.«

És szorongva szól a vendég:
»Valami tán fáj a multból?«
Megmozdul a sápadt orvos.

És bámulva és vidáman
És kacagva mondom én majd:
»Hiszen én még sohse éltem.«

És hörögve mondom én majd:
»Ki a szobámból, pogányok.«
Döng az ajtóm és bezárul.

És hörögve mondom én majd:
»Hiszen én meg se születtem.
Karácsony van, száll az angyal.«

És a nagy, szomoru házban
Zsoltárokat énekelve
Hajnalig várom az angyalt.

AZ ÉN SÍRÁSOM

Akit én siratok, ne sírjon
S aki temet, az sírt ne ásson:
Én vagyok a temető-király
S mindenható az én sirásom.

Ha én sírok, a nagy Élet sír,
Múlás, bukás, csőd, sóhaj, átok.
Az eleve-elrendelés zúg,
Ha én fájdalmasat kiáltok.

Akit szeretek, annak könnyet,
Fájdalmat tudok kölcsönadni.
S halálban is szép lesz, babéros,
Akit én fogok elsiratni.

A HOLNAP ELÉBE

»Állj meg.« Ordít utánam az éjben
Cafra sereggel a Tegnap.
»Állj meg.« És én megyek, megyek.

»Állj meg.« Vágok a sűrű bozótnak,
Holdnak, pokolnak, fellegeknek
És egyedül és egyedül.

Vár, vár: futok a Holnap elébe.
Apám, anyám, papok és bárdok,
Nem kellett, nem kellett.

Ősök, árnyak, tegnapi legények,
Testvéreim vérben és kupában:
Undok Tegnap, maradatok.

Megyek a bús, nagyszerű Sötétnek.
»Állj meg!« Nem. Előttem a Holnap.
Engem vár, engem, rohanok.

HA A SZEMEM LEFOGTÁK

Óh, elégtétel éjszakája,
Óh, gyönyörűség éjszakája:
Szememet már lefogták szépen
És senki sem emlékszik rája.

Senki se tudja, mint néztem rá,
Kire haraggal, kire kéjjel?
S ostoba kis emlékezések
Indulnak útnak szerte-széjjel.

AZ ÉRTŐL AZ OCEÁNIG

Az Ér nagy, álmos, furcsa árok,
Pocsolyás víz, sás, káka lakják.
De Kraszna, Szamos, Tisza, Duna
Oceánig hordják a habját.

S ha rám dől a szittyá magasság,
Ha száz átok fogja a vérem,
Ha gátat túr föl ezer vakond,
Az Oceánt mégis elérem.

Akarom, mert ez bús merészség,
Akarom, mert világ csodája:
Valaki az Értől indul el
S befut a szent, nagy Oceánba.